

Arrest

nr. 228 824 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Kasteellaan 22/15
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 6 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van 7 november 2019 tot vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2019 neemt verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene kon niet worden gehoord aangezien ze geen van de Belgische landstalen of het Engels machtig is.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: P.

voornaam: N.

geboortedatum: 16.04.1979

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Bovendien werd op 06/11/2019 door de politie van Zaventem gevraagd om contact op te nemen met haar man K. V. °13/06/1973 zodat ze eventueel samen kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Betrokkene antwoordde hierop dat ze geen contact meer heeft met haar echtgenoot.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Op het moment van haar arrestatie was betrokkene in het bezit van een “formulaire d’information concernant l’aide medicale” van het CPAS in Elsene. Betrokkene verblijft sinds 2012 in België en heeft nog nooit een procedure op basis van artikel 9ter ingediend.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

(...)

Er een bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/12/2012 dat haar betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat,

toegekend. Betrokkene werd door Jodoigne geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene naar de grens te doen terugleiden, nadat de grens werd bepaald, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/12/2012 dat haar betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend. Betrokkene werd door Jodoigne geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Betrokkene kon niet worden gehoord aangezien ze geen van de Belgische landstalen of het Engels machtig is.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient haar nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

De terugleiding naar de grens zal enkel kunnen worden uitgevoerd wanneer de grens is bepaald.

Op het moment van haar arrestatie was betrokkene in het bezit van een "formulaire d'information concernant l'aide medicale" van het CPAS in Elsene. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

(...)"

1.2. Op 7 november 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot vaststelling van de grens. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In opvolging van de bijlage 13 septies dd 06/11/2019, betekend aan betrokkene op 06/11/2019, ten aanzien van,

de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: P

voornaam: N

(...)

nationaliteit: India

In voorkomend geval, ALIAS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van India te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar India in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt:

Wij verwijzen naar de verklaringen die u deed op datum van 07.11.2019 in het kader van uw hoorrecht/intakegesprek bij uw binnenkomst in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge.

Betrokkene verklaarde dat ze naar België is komen omdat ze veel problemen heeft. Ze zou initieel met haar man naar België zijn gekomen maar nu hebben ze problemen en zijn ze uit elkaar. Ze stelt dat ze niet kan terugkeren naar India omdat haar man er problemen zou hebben. Bovendien geeft ze aan ook

in België problemen te hebben. Tot slot geeft betrokkene aan dat ze medische problemen heeft die een terugkeer naar India in de weg staan. Ze zou een infectie hebben aan de borst en slaapproblemen. Op 28/11/2012 diende betrokkene reeds een aanvraag tot internationale bescherming in. Deze procedure werd op 14/12/2012 door het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd bij arrest van 15/03/2013.

Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in haar beslissing.

Bovendien werd op 06/11/2019 door de politie van Zaventem gevraagd om contact op te nemen met haar man K. V. °13/06/1973 zodat ze eventueel samen kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Betrokkene antwoordde hierop dat ze geen contact meer heeft met haar echtgenoot.

Tot slot dient er te worden benadrukt dat betrokkene uiterst vaag blijft over de omschrijving van haar problemen. Betrokkene legt geen enkel concreet bewijs voor van haar mogelijke problemen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Op datum van 07.11.2019 werd betrokkene medisch onderzocht in het centrum, uit dit onderzoek bleek dat betrokkene geen ziekte heeft die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM."

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 7, 27 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder maakt verzoekster gewag van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Verzoekster zet uiteen:

"Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1 Vw., en het art. 74/14 §3, 1^{en} 4° Vw

Volgens verweerder bestaat er een risico op onderduiken (art. 74/14, §3, 4^oVw.) en heeft verzoekster duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (art. 74/14, §3, 4^oVw.).

Dat vooreerst verzoekster wil specificeren dat zij sedert 2017 in Elsene op hetzelfde adres verblijft, bij (...) (stuk 5).

Dat zij dan ook een vast adres heeft.

Dat de verwerende partij verzoekster desbetreffend niet ondervraagd heeft, dat verzoekster aldaar gekend is door de autoriteiten, een integratievergoeding ontving vanwege het OCMW (periode 2017-2018), alsook dringende medische hulp.

Dat verzoekster zich dan ook helemaal niet "ondergedoken" houdt.

Dat verwerende partij desbetreffend een manifeste appreciatiefout maakt, die de regelmatigheid van de bestreden beslissing aantast.

Dat in casu verweerder in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd heeft dat er aanleiding was verzoekster te verwijderen omdat verzoekster niet in het bezit was van een geldig paspoort of een gelding visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Dat deze loutere vaststelling enerzijds onjuist is, nu verzoekster wel een paspoort bezit – mogelijks had zij dit niet bij op het moment van haar arrestatie-, doch dat dit illegaal verblijf de verwerende partij niet vrijstelt van een onderzoek naar de gegrondheid van het afleveren van een BGV, ook in het licht van hogere rechtsnormen.

Dat de beslissing verder gemotiveerd werd met de zinssnede dat verzoekster uitgenodigd werd contact op te nemen met haar echtgenoot, doch dat zij er geen contact meer mee heeft.

Dat verzoekster meent dat dit geen pertinente motivering is.

Dat dit evenmin enige afweging inhoudt van de belangen van verzoekster tegenover deze van de Belgische Staat.

Dat verzoekster sedert 2012 in België verblijft.

Dat zij niet enkel in illegaal verblijf was, nu zij gedurende de asielpcedure legaal in België verbleef, dat ook dat deel van het motief niet pertinent is.

Dat verzoekster vanzelfsprekend begon met het opbouwen van een privé-leven in legaal verblijf.

Dat zij dan ook meent dat er aanleiding is haar privé- en familiaal leven te onderzoeken, minstens af te wegen tegenover de belangen van de Belgische Staat op uitdrijving.

Dat in casu verzoekster niet ondervraagd werd, laat staan gehoord werd, laat staan dat zij de mogelijkheid kreeg haar gezins- en privéleven toe te lichten.

Dat aldus de rechten van verzoekende partij gehoord te worden miskend werden.

Dat in casu niet de minste afweging gebeurde.

Dat ook wat betreft de medische toestand van verzoekster betreft, de bestreden beslissing volkomen stereotiep motiveert dat een eventueel minder performante gezondheidszorg geen schending kan inhouden van art.3EVRM.

Dat echter geen enkel onderzoek gedaan wordt naar de concrete medische situatie, noch naar de mogelijke risico's op schending van art.3 EVRM.

De bestreden beslissing verwijst naar een risico op onderduiken in hoofde van verzoekster, terwijl in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom er in casu sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

Dat aan verzoekster niet naar een gewoonlijke verblijfplaats gevraagd werd, noch naar haar levensomstandigheden.

Dat verzoekster een gebruikelijke en gewoonlijke verblijfplaats heeft.

Dat in die omstandigheden dan ook geen gedegen afweging gemaakt kan worden van de situatie.

Dat het vanzelfsprekend niet is omdat men aan een eerder BGV geen gevolg zou gegeven hebben dat er een risico op onderduiken bestaat.

Dat er opgemerkt moet worden dat het BGV van 2012 gegeven werd TIJDENS de asielpcedure van verzoekster, met name na een negatieve beslissing van de CGVS doch vooraleer er door de RVV na beroep tegen de negatieve beslissing van de CGVS uitspraak werd gedaan.

Dat het dan ook niet opgaat verzoekster te verwijten geen gevolg gegeven te hebben aan dat eerste bevel, daar waar het ontegenzeggelijk ontijdig gegeven werd, nu verzoekster gelet op het beroep aangetekend tegen de beslissing van de CGVS gerechtigd was verder op het grondgebied te verblijven.

Dat verzoekster ten andere in tempore regelmatig op het grondgebied bleef ook na het BGV, dat a contrario onder de toenmalige wetgeving, een BGV niet "herleefde" nadat een einde kwam aan andere verblijfsstatuten.

Dat dan ook vastgesteld dient te worden dat de verwerende partij zich onterecht beroept op een BGV dat ontijdig gegeven werd en op dat ogenblik een schending uitmaakte van de Conventie van Genève en van art.3EVRM.

Dat er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht, van verzoekers rechten van verdediging, van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik, zeker nu met deze omstandigheid geen rekening gehouden werd.

Dat in die omstandigheden een BGV met vasthouding afleveren ontegenzeggelijk een gebrek uitmaakt aan de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout uitmaakt.

Dat er dan ook aanleiding is tot annulatie van het bestreden BGV.

Dat het vergeefs zou zijn dat verwerende partij zich zou beroepen op het feit dat verzoekster na overbrenging naar het Centrum gehoord zou zijn.

Dat immers, de latere beslissing tot vaststelling van de grens de gebreken waarmee het BGV behept is, niet kan "repareren".

Dat vastgesteld moet worden dat de beslissing van terugleiding naar de grens evenmin de rechten van verzoekende partij vrijwaart op vlak van hoorrecht.

Dat immers niet blijkt dat verzoekster gehoord werd in haar moedertaal, minstens een taal die zij voldoende machtig is om haar rechten en plichten te begrijpen. Dat zij evenmin bijstand kreeg van een advocaat bij dit verhoor, noch dat zij voorafgaandelijk in de mogelijkheid gesteld werd een raadsman te contacteren en met deze te overleggen.

Dat bovendien haar evenmin duidelijk werd gemaakt wat de reden van de vraagstelling was, noch wat de mogelijke gevolgen ervan waren.

Dat het dan ook vergeefs is dat verwerende partij zou argumenteren dat het hoorrecht gerespecteerd werd.

Dat zelfs indien de Raad van mening zou zijn (quod certe non) dat het hoorrecht gerespecteerd werd naar aanleiding van het intakegesprek, dan nog dient vastgesteld te worden dat dit gebeurde NA het nemen van de bestreden beslissing, zodanig dat daarmee bij het beoordelen van de eerste bestreden beslissing en de rechtsgeldigheid ervan geen rekening kan gehouden worden.

Dat ook de tweede bestreden beslissing waarbij de grens waarnaar verzoekster teruggeleid zou worden behept is met een gebrek aan zorgvuldigheid.

Dat vastgesteld moet worden dat de beslissing tot vaststelling van de grens geen enkele afweging maakt van het privé-leven van verzoekster, noch een mogelijke schending van artikel 8 EVRM onderzoekt.

Dat het evident niet is omdat verzoekster geen contact meer heeft met haar man, of slechts sporadisch, dat zij geen privé- of gezinsleven zou kunnen hebben in België.

Dat verzoekster deel uitmaakt van een hechte Sikh-gemeenschap, waar zij vele contacten en vrienden heeft, die haar steunen door dik en dun.

Dat zij sedert 2012 in België verblijft, deels legaal.

Dat de verwerende partij dan ook minstens verzoekster had moeten ondervragen over privé- en gezinsleven in België en een gedegen afweging had moeten maken.

Dat wat een mogelijke schending van artikel 3 betreft, verwerende partij enkel acte schijnt te nemen van het feit dat verzoekster medische problemen heeft, doch zich verder ertoe beperkt te stellen dat volgens het onderzoek van de centrumarts verzoekster "geen ziekte heeft die een inbreuk vormt op artikel 3 EVRM".

Dat echter niet blijkt dat met alle elementen rekening gehouden werd.

Dat integendeel blijkt uit de door verzoekster bijgebrachte stukken, dat verzoekster naast fysieke problemen (gynaecologische en andere) ook belangrijke psychische problemen heeft, waaronder angststoornissen.

Dat verzoekster vooreerst psychisch zeer fragiel is, dat zij zware medicijnen neemt tegen psychoses, veroorzaakt door datgene wat zij meemaakte in haar land van herkomst. Dat zij medicijnen bij zich had, die haar thans onthouden worden, met alle risico's vandien.

Dat er geen enkel onderzoek gedaan werd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandelingen die voor verzoekster noodzakelijk zijn.

Dat de slaapproblemen van verzoekster een symptoom zijn van een ernstige psychische, zelfs psychotische aandoening, waarvoor verzoekster behandeld wordt.

Dat de loutere vaststelling dat zij niet aan een ziekte zou leiden die een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM dan ook een zuivere stijformule is, die geen afdoende motivering inhoudt.

Dat dan ook de beslissing tot vaststelling van de grens, daar waar geen enkel onderzoek gedaan wordt naar het gezondheidssysteem van India, daar waar verzoekster aangegeven heeft dat zij lijdt aan ziektes, dan ook op dat punt onzorgvuldig genomen is.

Dat de vaststelling van de Centrumarts bovendien geen afweging noch motivering inhoudt waarom de aandoeningen die verzoekster gesignaleerd heeft én waarvoor zij medicatie neemt geen inbreuk zouden kunnen uitmaken op art.3EVRM.

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet afdoende gemotiveerd zijn, gekarakteriseerd worden door een verregaande onzorgvuldigheid."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de wet van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de hoorplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot verwijdering.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat de rechtvaardiging in de bestreden beslissing volgens dewelke "betrokkene kon niet worden gehoord, aangezien ze geen van de Belgische landstaten of het Engels machtig is".

Dat immers vastgesteld dient te worden dat verwerende partij, die beschikt over een leger tolken, niet de minste inspanning deed om een tolk te voorzien.

Dat er niets verwerende partij belette EERST een tolk op te roepen, verzoekster te verhoren waarbij haar de mogelijkheid tot bijstand van een advocaat diende gegeven te worden, en pas DAARNA een beslissing te nemen, met kennis van zaken.

Dat er dan ook evenmin voorafgaande een grondig onderzoek heeft plaatsgevonden naar een mogelijke schending van het art. 3 en 8 EVRM en van het art 74/13 Vw.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 ,nr. 217 573 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek .

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Dat er in casu helemaal geen afweging heeft plaatsgevonden.

Verzoeksters recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat verzoekster geenszins (uitgebreid) werd verhoord aangaande zijn privé-en familie-en gezinsleven in België waardoor geenszins alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, en er geen grondige toetsing gebeurde aan het artikel 8 EVRM.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker in België, met name het leven dat zij hier opbouwde sedert 2012.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoekster vereist is, terwijl zij nauwe banden onderhoudt met de Sikhgemeenschap in België.

Verzoekster wil onderstrepen dat haar niet het minste gevaar voor de openbare orde verweten wordt.

Dat er sprake is van een schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoekster heeft plaatsgevonden.

Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoeksters gezins- en familieleven en met haar gezondheidstoestand. Alleszins werd desbetreffend geen afweging gemaakt."

Beide middelen worden samen behandeld en besproken.

3.2.3. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op grond van artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig paspoort noch van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Verzoekster stelt dat deze vaststelling onjuist is omdat zij wel een paspoort bezit maar dit mogelijks niet bij zich had op het moment van de arrestatie.

Uit het administratief rapport 'illegaal verblijf' van de politie Zaventem, opgesteld op 6 november 2019, blijkt dat verzoekster werd aangetroffen tijdens een controleactie van de politie in samenwerking met controleurs van de Lijn. De politie stelde vast dat verzoekster geen drager is van een geldig identiteitsbewijs en van ambtswege werd afgevoerd op 14 augustus 2019. Blijkens het gehoorverslag van 7 november 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, antwoordde verzoekster op de vraag of zij in het bezit is van reisdocumenten, dat zij geen documenten heeft. Heden voegt verzoekster aan haar verzoekschrift een kopie van haar paspoort toe, maar dit is slechts een kopie en van zulke slechte kwaliteit dat de kopie amper leesbaar is. Aldus blijkt niet dat het betrokken paspoort nog geldig

zou zijn. Wat er ook van zij, de verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat verzoekster geen kopie voegt van een geldig visum of een geldige verblijfstitel, hetgeen verzoekster niet betwist. Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten te weerleggen. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.2.4. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoekster op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er in casu een risico op onderduiken bestaat.

In de eerste bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgend objectieve criterium uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De verwerende partij motiveert daarbij in feite als volgt:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/12/2012 dat haar betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend. Betrokkene werd door Jodoigne geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt afdoende waarom verzoekster in casu geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op een objectief component, met name een objectief in wetgeving vastgelegd criterium. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd rekening houdend met verzoeksters concrete omstandigheden. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom de verwerende partij *in concreto* van oordeel is dat verzoekster door haar gedrag een risico op onderduiken vertoont.

Verzoekster betwist niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 20 december 2012, aan haar werd betekend. Zij wijst er evenwel op dat dit bevel werd gegeven tijdens de asielprocedure en dat het haar niet kan worden verweten geen gevolg te hebben gegeven aan dit bevel omdat zij tijdens het asielberoep gerechtigd was op het grondgebied te verblijven. Zij stelt dat het bevel ontijdig werd gegeven en op dat moment een schending uitmaakte van de Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat dit bevel van 20 december 2012 werd genomen nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2012 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoeksters asielaanvraag nam. Verzoekster ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalde en bepaalt nog steeds dat tijdens de termijn voor het indienen van een asielberoep en tijdens het onderzoek van dit asielberoep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet voorziet niet in een toelating of machtiging tot verblijf, maar betreft enkel een tijdelijke bescherming tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus wordt op deze wijze een daadwerkelijke bescherming onder de Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM verleend zolang de beroepstermijn en de behandeling van het asielberoep nog loopt.

Deze tijdelijke bescherming tegen een gedwongen verwijdering voorziet een automatische schorsende werking tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van een asielberoep waardoor de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel wordt opgeschort, dit houdt echter niet in dat het bevel van 20 december 2012 zou hebben opgehouden te bestaan of uit het rechtsverkeer zou zijn verdwenen. Toen het beroep van verzoekster tegen de weigeringsbeslissing van 14 december 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 98.724 van 13 maart 2013, werd het bevel van 20 december 2012 uitvoerbaar en diende verzoekster hieraan gevolg te geven. Verder blijkt dat verzoekster op geen enkel later moment in het bezit is geweest van een verblijfsrecht waardoor het bevel van 20 december 2012 zou hebben opgehouden te bestaan.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeksters betoog dan ook niet worden bijgetreden.

Vaststaat dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 20 december 2012 met een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen, waarvan zij niet betwist dat het haar werd betekend. Voorts blijkt uit de eerste bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoekster door het gemeentebestuur van Jodoigne werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011, hetgeen door verzoekster evenmin werd betwist.

Verzoekster voert verder aan dat zij een gebruikelijke verblijfplaats en vast adres heeft (stuk 5), waar zij gekend is door de autoriteiten, in die zin dat zij een integratievergoeding en dringende medische hulp ontving van het OCMW (stukken 7, 8 en 16).

Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat zij het eerdere bevel van 20 december 2012 niet heeft opgevolgd hoewel zij over de draagwijdte van dit bevel werd geïnformeerd. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat op de laatste door de verwerende partij gekende verblijfplaats van verzoekster op 3 april 2017 een adrescontrole werd gedaan. Bij de adrescontrole werd vastgesteld dat verzoekster niet meer op dat adres verbleef sinds 5 maanden. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster de verwerende partij op de hoogte bracht van haar nieuwe en huidige verblijfplaats. Uit een administratief verslag "illegaal verblijf" opgesteld door de politie van Zaventem op 12 december 2017 blijkt dat verzoekster in illegaal verblijf werd aangetroffen tijdens een verkeerscontrole. Zij verklaarde zelf niet ingeschreven te zijn in België en te verblijven in Brussel bij haar echtgenoot. Meer informatie verschafte verzoekster niet. Verzoekster werd een herbevestiging afgegeven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder blijkt dat verzoekster op 14 augustus 2019 van ambtshalve werd afgevoerd uit het wachtregister. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster, na haar asielaanvraag, geen andere asielaanvraag of enige verblijfsaanvraag heeft ingediend. In de eerste bestreden beslissing merkt de verwerende partij op dat verzoekster op het moment van haar arrestatie in het bezit was van een "formulaire d'information concernant l'aide medicale" van het CPAS in Elsene, maar dat zij sinds 2012 in België is en nog nooit een procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

In deze omstandigheden, waarvan geen abstractie kan worden gemaakt, toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis van verzoeksters gedrag te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig aan een nieuw bevel, in casu het bestreden bevel, gevolg zal geven en daaruit een risico op onderduiken af te leiden.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan haar zaak veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van haar geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekster daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat indien zij hierover ondervraagd zou zijn geweest, de verwerende partij anderszins zou hebben besloten.

Een schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin blijkt een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik.

3.2.5. Uit de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt verder dat rekening wordt gehouden met verzoeksters verblijf in België sinds 2012, dat enerzijds precair was, zolang zij in de asielprocedure was, en anderzijds illegaal was nadat haar asielaanvraag definitief werd verworpen. Uit de tweede bestreden beslissing tot vaststelling van de grens blijkt eveneens dat rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen omtrent haar man.

Verzoekster klaagt aan dat in deze niet de minste afweging is gebeurd.

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 november 2019 werd gehoord in het bijzijn van een tolk Punjabi. Er werd haar gevraagd of zij een partner met een duurzame relatie, kinderen of familie in België of Europa had. Zij antwoordde dat zij geen relatie heeft, dat haar beide kinderen in India zijn en dat zij geen familie heeft in België behalve haar man. Zij lichtte toe dat zij en haar man problemen hebben en uit elkaar zijn en niet veel contact meer hebben. Gevraagd om haar man te bellen zodat ze samen terug kunnen keren naar België, verklaarde verzoekster op 6 november 2019 evenwel dat zij geen enkel contact meer met hem heeft. Heden beperkt verzoekster zich tot een theoretisch betoog in haar verzoekschrift zonder haar voorgehouden gezinsleven te concretiseren of enigszins te staven.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat tussen haar en haar man nog effectief beleefde nauwe persoonlijke banden aanwezig zijn en dat zij met hem een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt het bestaan van enig ander beschermenswaardig gezinsleven. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven in die zin, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is in casu dan ook geen sprake. Verzoekster kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft haar privéleven, stelt verzoekster enkel dat zij sinds 2012 in België verblijft en dat zij deel uitmaakt van een hechte Sikh-gemeenschap waar zij vele contacten en vrienden heeft die haar steunen door dik en dun. Zij legt daartoe slechts één stuk (nr. 3) voor waarvan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht vaststelt dat dit slechts een verklaring op eer betreft die niet op enige waarachtigheid kan worden getoetst. Met dit zeer summiere betoog inzake haar voorgehouden privéleven, toont verzoekster niet aan dat zij 'nauwe' banden heeft opgebouwd met de Sikh-gemeenschap in België die dermate sterk zijn dat zij zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont verder niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Uit de eerste bestreden beslissing blijkt overigens dat er rekening werd gehouden met een eventueel privéleven dat verzoekster tijdens dit precair en illegaal verblijf heeft opgebouwd waarbij wordt gemotiveerd dat dit geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Door haar vaag en algemeen betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven gebonden is aan België. Verzoekster toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die haar verhinderen een privéleven in haar land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). Samenvattend besluit de Raad dat verzoekster wat betreft zijn privéleven geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat zijn persoonlijke belangen alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake immigratiecontrole.

3.2.6. Verzoekster maakt verder nog gewag van een medische problematiek en stelt dat niet met alle elementen hieromtrent rekening werd gehouden.

Uit het gehoorverslag van 7 november 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster werd gehoord over eventuele medische problemen. Zij verklaarde een infectie te hebben aan de borst en slaapproblemen. Uit de bestreden beslissing tot vaststelling van de grens blijkt dat met deze verklaringen rekening werd gehouden. Hierbij werd gemotiveerd:

“Op datum van 07.11.2019 werd betrokkene medisch onderzocht in het centrum, uit dit onderzoek bleek dat betrokkene geen ziekte heeft die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Zij voegt ter staving van haar medische problematiek stukken toe aan het verzoekschrift. De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat uit deze stukken geenszins blijkt als zou door enige dokter zijn geattesteerd dat verzoekster niet in staat zou zijn om terug te keren naar haar herkomstland.

Uit de stukken bij het verzoekschrift kan enkel worden afgeleid dat :

- Verzoekster in 2017 pijn had aan haar rechterborst;
- Op 7 november 2019 werd omschreven als een gestresseerd en angstige patiënte;
- Op 18 februari 2019 een vaginaal onderzoek weigerde;
- In januari en februari 2019 medicatie kreeg voorgeschreven en arbeidsongeschikt was van 1/1/2019-7/1/2019;
- In juli en oktober 2018 medicatie kreeg voorgeschreven;
- In 2018 kine kreeg.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift uiteenzet dat ze naast fysieke problemen ook belangrijke psychische problemen zou hebben, waaronder angststoornissen en dat ze zware medicatie zou nemen tegen psychoses veroorzaakt door gebeurtenissen in haar herkomstland, kan dit op geen enkele wijze worden afgeleid uit de stukken die zij bijvoegt.

Waar verzoekster stelt dat de motivering omtrent de gezondheidstoestand in de beslissing stereotiep is, laat zij zelf na concrete vaststellingen weer te geven.

Uit het administratief dossier blijkt dat het meest recente attest dat van de centrumarts is, die op 7 november 2019 vaststelde dat verzoekster geschikt is om in het centrum te blijven en fit-to-fly is. Eveneens attesteerde hij dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden toont verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. Waar zij aanklaagt dat geen enkel onderzoek werd gedaan naar het gezondheidssysteem in India, herhaalt de Raad op dat de centrumarts op 7 november 2019 de voorzienbare gevolgen heeft geëvalueerd indien de verzoekster lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting. In casu oordeelde de centrumarts dat verzoekster niet aan zulke ziekte lijdt, bijgevolg drong een onderzoek naar het gezondheidssysteem in India of naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandelingen zich dan ook niet op.

3.2.7. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoekster de schending opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De bestreden beslissingen werden gegeven in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikelen 6 en 8 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van de bestreden beslissingen wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissingen moeten worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

In zoverre verzoekster aanklaagt dat zij niet werd gehoord in het kader van de bestreden bijlage 13septies, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster inderdaad niet werd gehoord omdat zij geen van Belgische landstalen of het Engels machtig is.

Zoals reeds vermeld, heeft de verwerende partij op 7 november 2019 een beslissing tot vaststelling van de grens genomen, nadat op 6 november 2019 de bestreden bijlage 13septies werd genomen.

De beslissing tot vaststelling van de grens van 7 november 2019 heeft hierdoor de beslissing tot terugleiding naar de grens, zoals opgenomen in bestreden bijlage 13septies van 6 november 2019, vervangen, hetgeen de verwerende partij in haar nota en ter terechtzitting bevestigt. Aldus blijkt dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens van 6 november 2019 impliciet, doch zeker, door het bevoegde bestuur werd ingetrokken op 7 november 2019.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk voor het nemen van deze bestreden beslissing tot vaststelling van de grens werd gehoord en dit met bijstand van een tolk Punjabi. Zoals hierboven reeds vastgesteld werd rekening gehouden met verzoekster verklaringen en hierover gemotiveerd.

Verder beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een louter theoretisch en algemeen betoog en reikt zij geen enkel concreet element over met betrekking tot haar voorgehouden gezins- en privéleven of medische toestand dat de besluitvorming enigszins had kunnen beïnvloeden.

Zij uit ook kritiek op het feit dat zij geen bijstand van een advocaat kreeg bij dit verhoor en dat zij zelfs niet de gelegenheid kreeg om een advocaat te raadplegen. Met dit betoog toont verzoekster echter niet in concreto aan dat zij niet in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en over de redenen die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van een verwijderingsbeslissing.

Verzoekster maakt in deze omstandigheden een schending van hoorrecht niet aannemelijk.

3.2.8. De Raad besluit dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen zodat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

De stelling van verzoekster dat er geen voorafgaand en grondig onderzoek werd gevoerd naar artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of dat er geen afweging heeft plaats gevonden, kan gelet op wat wordt uiteengezet in punten 3.2.5. en 3.2.6., niet worden bijgetreden.

In deze omstandigheden maakt verzoekster dan ook op geen enkele wijze een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Gelet op wat voorafgaat toont ook hier verzoekster niet aan dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de artikelen 7, 27, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids –en het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.9. De middelen zijn ongegrond en kunnen bijgevolg niet als een ernstig middel beschouwd worden.

3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

Bijgevolg wordt niet voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

M. MAES